

Con nhện trong lỗ khoá

Một con nhện, sau khi đã khám phá khắp ngôi nhà, từ ngoài vào trong, quyết định làm tổ trong lỗ khoá. Quả là một chỗ trú ngụ lí tưởng! Ai có thể tìm ra nó ở đó cơ chứ?

Còn nó, chỉ cần thò đầu ra khỏi ổ khoá là có thể nhìn ngắm khắp nơi mà chẳng phải sợ gì.

“Trên kia,” nó nhủ thầm, mắt ngược lên nhìn vòm cửa bằng đá, “ta sẽ giăng một tấm lưới bắt ruồi; còn dưới kia,” nhện nói thêm khi ngắm nghía các bậc thêm, “ta sẽ giăng một tấm lưới khác để bắt sâu; còn ở đây, ngay cạnh khung cửa, ta sẽ làm một cái bẫy nhỏ nhỏ cho bọn muỗi.”

Nhện ta vô cùng thoả mãn. Cái lỗ khoá cho nó một cảm giác an toàn rất mới mẻ, lạ lẫm. Với nó, được ở giữa một nơi chật chội, tối tăm, xung quanh toàn sắt bao bọc có vẻ còn chắc chắn hơn cả một pháo đài, an toàn hơn mọi thứ áo giáp.

Trong khi nó vẫn đang nhắm nháp những suy nghĩ đó một cách sung sướng thì có tiếng bước chân vọng tới. Để đề phòng, nó lùi sâu vào chỗ trú ngụ của mình.

Có ai đó sắp sửa vào nhà, tiếng leng keng vang lên, rồi một chiếc chìa chui vào lỗ khoá. Và thế là nhện ta đi đời.

Bông hoa huệ

Dọc bờ sông xanh biếc của dòng Ticino mọc lên một bông hoa huệ rất đẹp. Thân nó vươn lên cao, thẳng tắp, những cánh hoa trắng muốt soi bóng xuống nước. Dòng nước liền muốn chiếm lấy bông hoa cho mình.

Mỗi con sóng đi qua đều mang theo hình bóng của chiếc vương miện trắng muốt ấy, và truyền lại mong muốn của mình cho những con sóng sẽ đến ngắm bông hoa sau nó.

Cứ thế, cả dòng sông như chuyển mình, các con sóng càng lúc càng trở nên bất an hơn, cuốn nhanh hơn. Và vì không sao hái được bông hoa huệ đang bám rễ sâu trong lòng đất và vươn cao trên cái cuống dài dẻo dai, những con sóng tung mình giận dữ đập vào bờ, cho đến khi dòng nước dâng cao, cuốn phăng cả bờ sông cùng bông huệ trong trắng và đơn độc.

Tuyết

Trên đỉnh của một ngọn núi rất cao có một tảng đá, trên mỏm của tảng đá đó có một chút tuyết. Nhìn ra xung quanh, đám tuyết kia bắt đầu suy nghĩ lan man và tự nhủ:

“Tất nhiên mọi người sẽ bảo ta tự phụ và nông cạn, và ta đáng bị như thế lắm! Đời thuở nào một nhúm tuyết bé tẻo teo như ta lại có thể ở đây, trên một chỗ cao như thế này? Lẽ nào ta không biết xấu hổ khi đưa mắt nhìn ra những ngọn núi kia, chứng kiến bao nhiêu bông tuyết khác phải ở dưới thấp hơn? Một đám tuyết con con không xứng đáng được hưởng sự cao vời này. Muốn thấy rõ hơn sự hèn mọn của mình, thiết nghĩ ta chỉ cần tự đặt ta vào cảnh ngộ mới hôm qua của các đồng bạn trước mặt trời: nó tiêu diệt họ chỉ bằng một ánh mắt. Sở dĩ họ bị như vậy cũng vì đã đặt mình ở những chỗ cao hơn mức cần thiết. Nhưng ta muốn tránh cơn thịnh nộ chính đáng của mặt trời, ta muốn xuống chỗ nào đó phù hợp hơn với sự bé nhỏ của mình.”

Nói xong, đám tuyết bé nhỏ tung mình khỏi tảng đá, co tròn lại vì lạnh. Từ đỉnh núi cao chót vót, nó tiếp tục lăn xuống. Nhưng càng lăn xuống, nó lại càng to ra. Đám tuyết ít ỏi kia dần trở thành một trái bóng lớn và, khi xuống thấp nữa, nó biến thành một trận lở tuyết. Cuối cùng, hành trình của nó dừng lại trên một đỉnh đồi. Lúc ấy, kích cỡ của nó đã chẳng hề kém cạnh chính ngọn đồi đang mang nó nữa rồi.

Và thế là, khi hè về, đó là đám tuyết cuối cùng tan chảy dưới ánh mặt trời. Câu chuyện này dành cho những người nào biết khiêm nhường: sau này họ sẽ được đề cao.

Chuyện con lừa trên mặt băng

Ngày xưa, có một con lừa quá mệt mỏi đến nỗi không muốn lê về chuồng nữa. Lúc đó là mùa đông, trời giá rét, mọi con đường đều đã đóng băng hết.

“Mình sẽ dừng ở đây,” con lừa tự nhủ rồi nằm phịch xuống đất.

Một chú sẻ non đói bụng đậu xuống gần đó và nói vào tai lừa: “Anh lừa ơi, chỗ anh nằm không phải đường đâu, mà là mặt hồ đóng băng đấy. Anh hãy cẩn thận.”

Con lừa đang buồn ngủ rũ rượi nên chỉ ngáp được một cái thật dài rồi ngủ thiếp đi. Nhưng chính hơi ấm của nó lại dần dần làm tan băng... cho đến khi “rắc!” một tiếng, mặt băng sứt xuống.

Khi ngã xuống nước, lừa mới hoảng hốt choàng tỉnh, nhưng đã quá muộn.

Lòng đố kị của cây đào

Có một cây đào nọ mọc kế bên một cây óc chó. Nó luôn nhìn sang những cành cây trĩu quả của người hàng xóm với con mắt ghen tị. “Sao nó lại sai quả như thế, trong khi mình thì ít thế này?” Cây đào nghĩ thầm. “Thật không công bằng! Mình cũng muốn thử làm như thế xem sao.”

“Đừng đại mà thử!” Một cây mận mọc gần đó, dường như đọc được ý nghĩ của cây đào, bèn khuyên can. “Cậu không thấy cành óc chó mập mạp thế nào à? Cậu không thấy thân nó to khỏe ra sao ư? Mỗi người chỉ có thể cho đi tùy theo sức mình. Hãy lo kết những trái đào thật ngon đi. Chất lượng mới là điều quan trọng, chứ đâu phải số lượng.”

Nhưng cây đào kia đã mờ mắt vì đố kị nên chẳng thèm nghe lời cây mận. Nó giục bộ rễ của mình hút thêm nhiều dưỡng chất từ đất, bắt các thớ gỗ phải truyền nhiều nhựa sống hơn, ép các cành cây phải trở nhiều hoa hơn, đòi các bông hoa phải đậu nhiều quả hơn. Khi tới mùa, cây đào đã trĩu trĩu quả từ gốc lên đến ngọn.

Nhưng càng lớn, những quả đào càng nặng, đến nỗi các cành cây không sao mang nổi, rồi cả thân cây cũng không thể mang nổi những cành cây trĩu quả. Cây đào rên xiết, thân nó cong dần xuống, rồi bỗng một tiếng “rắc” rất to vang lên, thân cây gãy làm đôi, và tất cả các quả đào đều rơi rụng và thối rữa quanh gốc cây óc chó.

Cây nguyệt quế và cây hương đào

Có hai người nông dân tay cầm rìu dừng chân bên một cây lê. “Lê ơi, họ đến tìm anh đấy!” Cây nguyệt quế gào lên. Quả nhiên, hai người nông dân bắt đầu giơ rìu lên chặt gốc cây lê.

“Lê ơi!” Đến lượt cây hương đào cũng gào lên. “Anh đi đâu thế? Vẽ kiêu ngạo khi các cành của anh trĩu quả biến đâu mất rồi?”

“Giờ thì chẳng còn ai xoè những tán lá rậm rạp che bóng lên chúng tôi nữa nhé!” Cây nguyệt quế thêm vào.

Cây lê thều thào khi đã bị đốn đến sắp chết:

“Ta sẽ đi với những người nông dân này. Họ đốn ta để mang đến chỗ một nhà điêu khắc tài ba. Nhà điêu khắc đó sẽ đẽo ta thành tượng thần Dớt, rồi mọi người sẽ đưa ta tới ngôi đền dành riêng cho ta và những người yêu mến ta. Còn ngươi, nguyệt quế, và ngươi, hương đào, các ngươi sẽ phải chịu cảnh cành gãy, lá rụng liên miên, vì loài người sẽ tới bẻ cành của các ngươi làm vương miện cho ta để bày tỏ lòng sùng kính đối với một vị thần.”

Cây vả

Ngày xưa, có một cây vả không ra quả. Nhiều người đi ngang qua nhưng chẳng ai thèm đoái hoài gì đến nó.

Mùa xuân đến, nó cũng đâm chồi nảy lộc; nhưng sang hè, khi những cây khác đã trĩu quả thì các cành của nó vẫn chẳng có gì.

“Được con người khen ngợi mới thích làm sao!” Cây vả thở dài. “Chỉ cần mình cũng kết trái như những cây khác là được.”

Cây vả thử đi thử lại mãi. Cuối cùng, một mùa hè kia, nó cũng trĩu trĩu quả. Mặt trời khiến những quả vả lớn dần, tròn ra và đổ vào chúng đầy vị ngọt.

Mọi người lập tức phát hiện ra.

Thực ra, họ chưa từng thấy một cây vả nào sai quả đến thế. Họ bèn thi nhau xem ai hái được nhiều vả hơn.

Họ trèo lên cây, dùng gậy núa những cành vả cao nhất xuống và làm gãy vô số cành bởi sức nặng của mình. Và vì ai cũng muốn được nếm thử những quả vả thơm ngon nên cây vả tội nghiệp nọ chẳng mấy chốc đã oằn mình xuống và gãy gục.

Cái cây và cái cột

Một cái cây nọ đang lớn rất nhanh, tùm lá của nó vươn lên trời. Nó rất khó chịu với sự hiện diện của cái cột thẳng tắp, già nua và khô héo ở sát bên hông mình.

“Ông cột ơi, ông đứng sát cháu quá đấy! Ông không thể tránh ra một chút được ư?”

Cái cột không đáp, vờ như chẳng nghe thấy gì.

Thế là cái cây lại quay sang hàng rào mận gai bao quanh mình và căn nhắc: “Bác hàng rào ơi, bác không thể ra chỗ nào khác sao? Cháu chán bác quá rồi!”

Hàng rào không đáp, vờ như chẳng nghe thấy gì.

Thấy vậy, một chú thằn lằn bèn ngẩng cái đầu bé nhỏ lên nhìn cái cây từ gốc đến ngọn rồi bảo: “Cây xinh đẹp ơi, cháu không thấy cái cột đang giúp cháu đứng cho thẳng hay sao? Cháu không nhận ra là hàng rào đang bảo vệ cháu khỏi những kẻ xấu ư?”

Con nhện và chùm nho

Có một con nhện, sau nhiều ngày quan sát quá trình đi lại của các loài côn trùng, đã phát hiện ra rằng lũ ruồi rất hay bay vo ve quanh một chùm nho có những quả to mọng và ngọt lịm.

“Ta hiểu rồi,” nó tự nhủ. Và thế là nó trèo lên tận ngọn cây nho rồi từ trên cao, nó đu xuống chùm nho bằng một sợi tơ mảnh và làm tổ ngay giữa những trái nho đó.

Từ chỗ trú ẩn này, nó bắt đầu tấn công lũ ruồi tội nghiệp vẫn đi kiếm ăn ở đó hết như một tên cướp đường và tóm được rất nhiều ruồi vì chẳng ai ngờ tới sự hiện diện của nó.

Nhưng rồi mùa thu hoạch tới.

Người nông dân ra đồng, hái cả chùm nho kia rồi vứt vào thùng để ép nước cùng những chùm nho khác. Và thế là chùm nho đã trở thành cái bẫy đối với gã nhện lừa đảo. Nó phải chịu chung số phận với những con ruồi từng mắc bẫy của mình.

Cây dây ông lão

Trong bóng râm của hàng rào mận gai có một cây dây ông lão đang quấn những cánh tay xanh của mình quanh gốc mận. Lên đến ngọn, nó nhìn ra xung quanh và thấy một hàng rào lượn vòng ở phía bên kia con đường.

“Mình thích vươn sang bên kia biết bao!” Cây dây ông lão nhủ thầm. “Hàng rào kia đẹp và to hơn hẳn so với cái hàng rào này.”

Thế là, mỗi ngày một chút, nó vươn những cánh tay của mình ra và càng lúc càng tiến gần hàng rào đối diện. Cuối cùng nó cũng vươn tới nơi, quấn vào một cành cây và bắt đầu sung sướng đâm chồi nảy lộc xung quanh cái cành đó.

Nhưng ít lâu sau, có một nhóm khách bộ hành đi qua con đường này. Thấy có một cây dây ông lão chắn ngang đường, họ giơ tay bẻ gãy, dứt nó ra khỏi hàng rào và vứt xuống rãnh.

Con kiến và hạt lúa mì

Có một hạt lúa mì nằm lơ lửng trên cánh đồng sau vụ gặt. Nó chờ một cơn mưa để có thể trở về nấp dưới những luống cày. Một con kiến nhìn thấy liền vác hạt lúa mì lên lưng và nặng nhọc quay về tổ ở một nơi rất xa xôi.

Kiến cứ đi, đi mãi, nhưng hạt lúa mì dường như càng lúc càng nặng thêm trên đôi vai mệt nhọc của nó.

“Sao chị không thả tôi xuống?” Hạt lúa mì lên tiếng.

Kiến bèn đáp: “Nếu tôi thả cậu lại đây, chúng tôi sẽ chẳng có tí lương thực dự trữ nào cho mùa đông. Họ kiến nhà tôi rất đông và ai cũng phải đi kiếm và mang về tổ nhiều lương thực nhất có thể.”

“Nhưng tôi sinh ra không phải chỉ để làm lương thực,” hạt lúa mì tiếp lời. “Tôi là một hạt giống căng tràn nhựa sống, số phận của tôi là tạo ra một mầm cây. Chị kiến, chị hãy nghe tôi, chúng ta cùng thoả thuận nhé!”

Kiến ta rất sung sướng khi được nghỉ một chút, nó đặt hạt lúa mì xuống và hỏi: “Thoả thuận thế nào?”

“Nếu chị thả tôi lại trên cánh đồng này và không mang về tổ nữa, thì sau một năm tôi sẽ trả lại chị một trăm hạt lúa như tôi,” hạt lúa mì nói.

Kiến nhìn hạt lúa mì ra chiều không tin.

“Thật đấy, chị kiến, chị hãy tin tôi đi. Nếu hôm nay chị chịu từ bỏ thì tôi sẽ trao lại cho chị một trăm lần tôi, tôi sẽ tặng tổ của chị một trăm hạt lúa mì.”

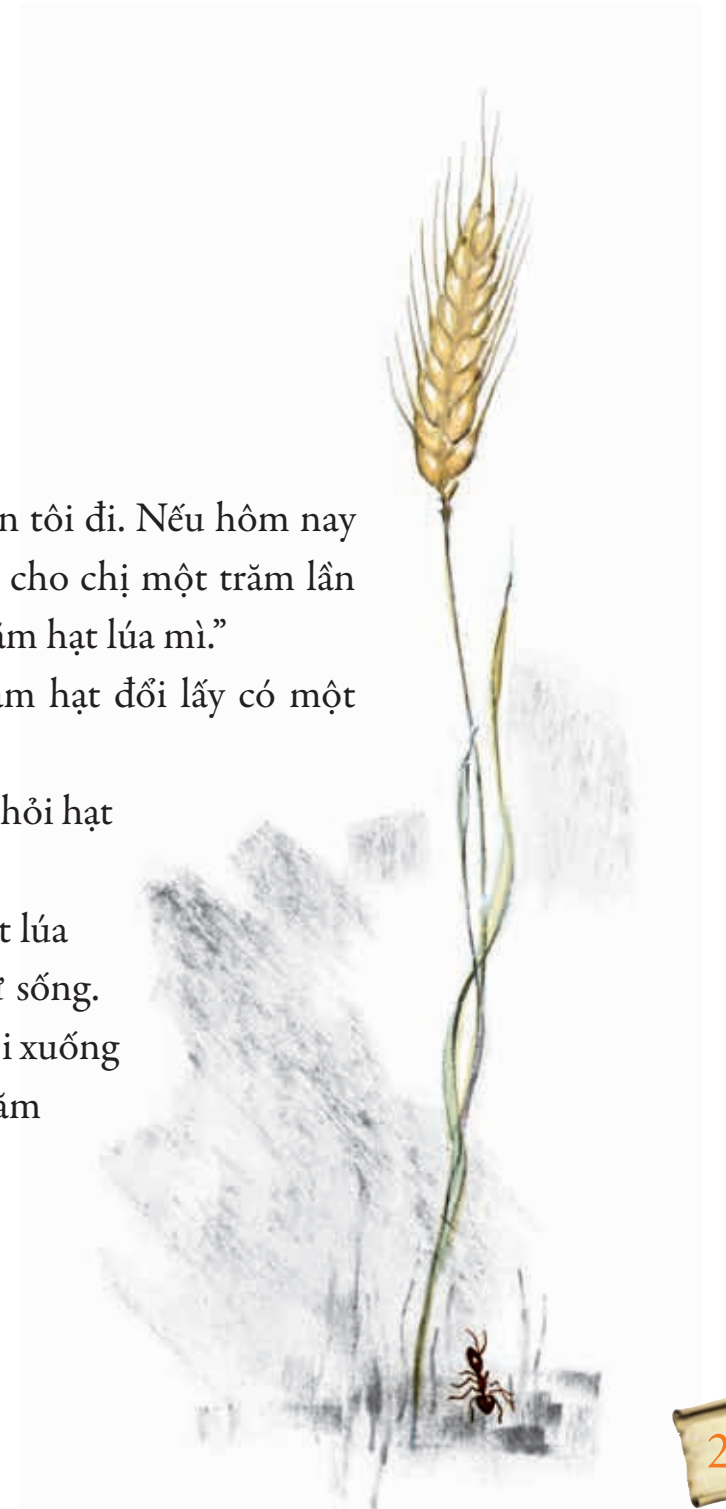
Kiến ta nghĩ thầm: “Một trăm hạt đổi lấy có một hạt, thật là thần kì!”

“Thế cậu sẽ làm thế nào?” Nó hỏi hạt lúa mì.

“Đó là một điều huyền bí,” hạt lúa mì trả lời. “Đó là bí mật của sự sống. Chị hãy đào một lỗ nhỏ, chôn tôi xuống và quay trở lại đây sau một năm nữa.”

Một năm sau, kiến quay lại.

Quả nhiên, hạt lúa mì đã giữ đúng lời hứa của mình.

Chuột, chồn và mèo

Buổi sáng hôm đó, chuột nhất không thể ra khỏi cửa: nó đã bị bao vây. Một con chồn đói đã chờ sẵn nơi cửa hang. Từ một khe hở, chuột nhất thấy chồn đang rình rập, sẵn sàng nhảy bổ vào nó.

Chuột nhất ta sợ run lấy bầy, nó biết mình nguy thật rồi!

Nhưng bỗng từ đâu một chị mèo nhảy xổ ra, ngoạm lấy chồn mà nhai nghiền ngấu.

“Ôi Chúa ơi, tạ ơn Người!” Chuột nhất thở phào nhẹ nhõm khi chứng kiến mọi chuyện. “Con sẵn lòng dâng lên Người mảy củ lạc của mình!”

Câu nguyện xong, chuột nhất vui vẻ chui ra để lấy lại tự do tưởng như đã mất. Nhưng đó chỉ là chuyện chốc lát thôi, vì chú chuột tội nghiệp ấy lại mất tự do thêm một lần nữa, lần này là cùng với mạng sống.

Ngọn lửa

Từ hơn một tháng nay, ở hiệu chế tác thủy tinh, nơi người ta làm ra đủ loại chai lọ và cốc chén, những ngọn lửa trong lò nung lúc nào cũng đỏ rực. Một hôm, chúng nhìn thấy một cây nến, cắm trên cái giá sáng bóng, được đặt ngay gần lò. Chúng lập tức vươn mình đây thềm muốn về phía ngọn lửa dịu dàng kia.

Đặc biệt có một ngọn lửa nọ lao vọt khỏi khúc củi đang nuôi dưỡng mình, quay lưng lại với lò nung, chui qua một khe hở, nhảy bổ tới và hăm hờ ăn sống nuốt tươi cả ngọn nến.

Nhưng khi làm như thế, ngọn lửa tham lam đã nhanh chóng đốt hết cây nến tội nghiệp. Và vì không muốn chết theo cây nến, nó cố gắng quay trở lại lò nung, nơi nó đã bỏ đi.

Nhưng dù đã tuyệt vọng cầu cứu những ngọn lửa khác trong lò, nó vẫn không sao thoát khỏi vũng sáp nến mềm nhũn.

Thế rồi, vừa khóc lóc vừa gào thét, nó biến thành một sợi khói khét lẹt, bỏ lại đám chị em vẫn đang sống trong ánh sáng của một cuộc đời tươi đẹp và dài lâu.

Con bướm và ngọn lửa

Có một con bướm sắc sỡ sống lang bạt khắp nơi. Một tối kia, khi đang bay trong bóng đêm, nó bỗng nhìn thấy một ngọn đèn phía xa xa. Nó lập tức vỗ cánh bay về phía đó. Khi đã tới gần, nó bắt đầu múa lượn rập rờn xung quanh, mắt không thôi ngắm nhìn ngọn lửa với vẻ kinh ngạc. Vật đó mới đẹp làm sao!

Ngắm nhìn thôi chưa đủ, con bướm chợt nảy ra ý định vui chơi với ngọn lửa như vẫn thường làm với mấy bông hoa thơm nức: nó bay ra xa, đoạn quay lại, nhắm thẳng về phía ngọn lửa rồi lao sượt qua.

Nó bỗng thấy mình nằm bẹp dưới chân đèn, toàn thân tê dại. Rồi nó kinh ngạc nhận ra mình đã mất một cái chân, còn đầu cánh thì bị cháy sém.

“Chuyện gì đã xảy ra với mình thế nhỉ?” Nó tự hỏi mãi mà không tìm ra nguyên nhân.

Nó tuyệt đối không thể ngờ rằng một thứ đẹp đẽ như ngọn lửa kia lại có thể làm hại mình. Vì vậy, sau khi đã lấy lại chút sức lực, nó lại vỗ cánh bay lên.

Nó lượn quanh vài vòng rồi lại hướng về phía ngọn lửa, định đậu lên đó. Ngay lập tức nó bị thiêu rụi và rơi xuống đĩa dầu đang nuôi dưỡng ngọn lửa sáng chói kia.

“Ngọn lửa khốn kiếp!” Bướm ta thều thào lúc sắp lìa đời. “Ta cứ tưởng sẽ tìm được hạnh phúc nơi người, ai ngờ lại chuốc lấy cái chết thế này. Ta thật hối tiếc vì mong ước ngốc nghếch của mình. Ta hiểu ra bản chất nguy hiểm của người quá muộn và đã phải tự mình trả giá.”

“Ôi con bướm tội nghiệp!” Ngọn lửa đáp. “Ta không phải mặt trời như kẻ ngây thơ nhà người tưởng. Ta chỉ là một ngọn đèn, và ai không biết dùng ta một cách cẩn thận sẽ bị chết cháy thôi.”